

РЕШЕНИЕ

№ 5988

гр. София, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Калинка Илиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2665** по описа за **2023** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/ срещу решение № 644/07.02.2023г., постановено по НАХД № 12177/2021 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 133 състав. С решението е отменено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-610/17.11.2020 г., издадено от заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“. С посоченото НП на „Кей Би Си Асет мениджмънт“ АД, на основание чл. 274, ал. 1, предл. 2 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране е наложена имуществена санкция в размер на 20000 лева, за неизпълнение на законово задължение по чл.90, ал.2 изр. трето от същия закон, в приложимата предходна негова редакция. Ответникът оспорва касационната жалба като неоснователна. Прокурорът намира, че същата следва да бъде отхвърлена. Касаторът е подал и частна жалба против определение № 1757/31.05.2023г., с което е оставена без уважение молбата му за изменение на решението в частта за разноските. Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на частната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г. В същите мотиви са обсъдени доводите, изложени от касатора.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Във връзка с доводите на касатора относно дължимостта на направените в хода на производството пред съда разноски, настоящият състав намира следното. Съгласно чл.63д, ал.1 ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Последният предвижда в чл.143, ал.1, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. При наличието на по-нова, изрична нормативна уредба, неприложимо е разрешението, възприето с т.2, б. „в“ от Тълкувателно решение № 3/08.04.1985 г. по н. д. № 98/84 г., ОСНК на Върховния съд, сочено от страна на административнонаказващия орган. Ето защо, от бюджета на последния е дължимо възстановяване на сумата, платена за възнаграждение на вещо лице. Също така, дължимо е и възстановяване на направените от санкционираното дружество разноски, които представляват възнаграждение за адвокат, платено съгласно представените писмени доказателства. Плащането е направено на 13.04.2022г., към която дата Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в предходната ѝ редакция е предвиждала съгласно чл.18, ал.2 във вр. с чл.7, ал.2, т.4 хонорарът да бъде най-малко 1130 лв., предвид размера на наложената с процесното НП имуществена санкция 20 000 лв. В случая размерът на възнаграждението, поискано пред районния съд и определено от последния, е 2933,75лв. Тъй като страните разполагат с договорна свобода и не дължат всякога да уговорят минималното възнаграждение, евентуална негова прекомерност би могла да бъде

обсъждана при превишаване на поне двойния размер на нормативно определения минимум, в случая превишението над 2260 лв. не е в степен, обосноваваща намаляването му. Поради това настоящият състав намира, че районният съд правилно е намерил за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатския хонорар. По изложените съображения намира и, че не е било налице основание за изменение на решението в частта за разноските, а съответно, неоснователна е частната жалба против постановеното в този смисъл определение № 1757/31.05.2023г.

С оглед изхода на делото и съгласно чл. 63д от ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да бъде уважено и искането за възстановяване на разноските в производството пред касационния съд, претендирани в размер на 2933,75 лв. Възнаграждението за адвокат е платено на 05.05.2023г., видно от представеното платежно нареждане. Горепосочената Наредба в настоящата ѝ редакция предвижда минимален размер съгласно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2: 2200 лв. Претендираното възнаграждение е около 33 % над този минимум и далеч под двойния му размер. Поради това, превишението в случая също не може да се приеме, че се явява прекомерно, предвид фактическата и правна сложност на делото, както и предвид договорната свобода, която е предоставена на страните и съответно – липсата задължение за последните да уговорят възнаграждение в минималния размер.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 644/07.02.2023г., постановено по НАХД № 12177/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав.
ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1757/31.05.2023г., постановено по НАХД № 12177/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав.
ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на „Кей Би Си Асет мениджмънт“ АД, представлявано от адв. Ф. А. К., сумата 2933,75 лв. (две хиляди деветстотин тридесет и три лева и седемдесет и пет стотинки) – адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.